

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: K. M.**, zastoupen Mgr. Soňou Červinkovou, advokátkou, se sídlem Haštalská 27, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 31. 7. 2002, č. j. OAM - 579/AŘ - 2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2003, č. j. 7 Az 27/2003 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2003, č. j. 7 Az 27/2003 - 25, byla zamítnuta žaloba žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 31. 7. 2002, č. j. OAM - 579/AŘ - 2002, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2001, č. j. OAM - 2234/VL - 14 - P06 - 2001, a zamítnut rozklad stěžovatele. Citovaným rozhodnutím žalovaného stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. (dále jen „zákon o azylu“), a dále bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku zejména uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že si žalovaný opatřil dostatek informací jak o osobní situaci stěžovatele, tak i o zemi jeho původu. Soud dospěl k závěru, že všeobecný pocit nespokojenosti s poměry

v zemi jeho původu, jímž žalobce trpí, nelze podřadit pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. Žalobce neprokázal, že nemohl pracovat ve svém oboru z důvodu pronásledování pro svoje náboženství, rasu, politické přesvědčení, příslušnost k určité sociální skupině apod.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku. Uvádí v ní, že správní orgán v předmětné věci neprovedl základní šetření vedoucí ke spolehlivému zjištění stavu věci, a to například prostřednictvím sítě internet. Při správním zjištění stavu věci by musel dojít k závěru, že v Arménii absentují základní prostředky, jak se domoci občanských práv a občané, kteří nepatří k vládnoucí vrstvě obyvatel, nemohou spoléhat na to, že nebudou např. za své svobodné politické projevy stíhány. Z toho dovozuje, že soud tak nemohl posoudit, zda se stěžovatel v předmětné době mohl cítit utlačován ve vlastní zemi a posoudit, zda-li je důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel též namítá, že soud nesprávně interpretoval stěžovatelovu žádost o udělení azylu, když dovodil, že jejím důvodem byla jen ekonomická situace. Stěžovatel tedy namítá důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze správního a soudního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel požádal dne 14. 3. 2001 o azyl v České republice. Jako důvody udělení azylu uvedl, že čestný člověk nemůže v Arménii žít. Vládnou tam nedemokratické poměry, jsou tam porušována lidská práva. Po smrti K. D. není ve vládě nikdo, kdo by nynější stav v Arménii změnil. Odešel kvůli celkové situaci v zemi, v ČR se cítí svobodně a chtěl by zde pracovat a hrát šachy.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je možné v kasační stížnosti namítat vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že azyl jako právní institut není a nikdy nebyl univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce a jeho rodinu nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají ani celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána. Zákon o azylu v § 12 vyžaduje jako podmínku pro udělení azylu, že žadatel o azyl je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, resp. má odůvodněný strach z takového pronásledování či z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Pojem pronásledování je vymezen v § 2 odst. 6 tohoto zákona tak, že jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v tomto ustanovení určeného státu.

Stěžovatel však tak jak sám v pohovoru k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu uvedl, v Arménii měl jen všeobecné problémy, nemohl se smířit se situací v Arménii. Nemohl komunikovat s úřady, chtěly od něj peníze. Perzekuován ze strany státních orgánů

pro své politické názory, případné uplatňování politických práv a svobod však nebyl. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s názorem městského soudu, že stěžovatel nesplňuje podmínky dané v § 12 zákona o azylu. Zprávy o stavu panujícím v zemi původu, na které žadatel o azyl poukazuje, slouží v obecné rovině k prověření věrohodnosti jeho tvrzení o pronásledování v této zemi a pro posouzení existence překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu. Za situace, kdy stěžovatel ani netvrdí konkrétní pronásledování v zemi jeho původu, je námitka neúplnosti těchto zpráv po posouzení rozhodnutí orgánů státní správy a městského soudu nepodstatná. Nejvyšší správní soud neshledal pochybení městského soudu ani při interpretaci důvodů, které stěžovatel uplatnil jednak v návrhu na zahájení azylového řízení a jednak v protokolu o pohovoru. Stěžovatel, tak jak bylo již uvedeno, zde neuplatnil žádný konkrétní důvod, který by svědčil o tom, že je v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu. Důvody, které uvádí, naopak zjevně nasvědčují tomu, že jsou povahy ekonomické. Tyto důvody však samy o sobě nejsou relevantními důvody pro udělení azylu.

Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyššímu správnímu soudu z výše uvedených důvodů nezbylo, než ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný, který měl úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu